

ra vistent, Catalunya, aquella Catalunya de les sardanes, que havia tingut banderes que tapaven el sol, un poble sense bandera.

Amb l'adveniment de la República, tot canvià ràpidament: Catalunya tornà a ablamar-se amb la bandera catalana o amb llaçades que l'abracés: la bandera de la República hi posava la seva nota de concòrdia o d'amor. El nou símbol que l'Estat espanyol adoptava despertava ben poques prevencions. Si alguna en despertava no era pas pel present d'aleshores, ans pel que la persistència de determinats trets en els caràcters esteparis podia fer témer pel demà.

Tot això avui és ja història. Però convé que la història sigui ben present als que governen. Convé que recordin, sobretot, les causes dels amors, de les exaltacions i dels odis. De la llibertat d'usar segons el propi impuls les nostres banderes, vingué l'abundància de símbols republicans que durant tots aquests anys han flamejat espontàniament a Catalunya. Ja veurem si ara les noves restriccions no tornaran a convertir Catalunya en un bosc de pals sense banderes.

En tot cas ningú no negarà que fóra trist que aquesta fos la conseqüència immediata de la pacificació dels esperits i de l'eixamplament de la base de la República.

(De «La Publicitat»)

TROSSETS

Nosaltres no varem veure la processó del Corpus d'enguany, per tant no podem parlar de si era o no lluída i de si el senyor *fulano de tal* feia patxoca o no, però ens permetrem fer-nos ressó de l'estranyament que es veu varen sentir alguns que presenciaren la seva desfilada.

A que és degut ens diuen, que així com abans tancava la processó una vella desdentegada però irradiant de fervor, ara, aquest any, la tanquin tres senyors que ningú coneix, o coneix massa, amb semblant d'assistir a una cerimònia nupcial? Per tota resposta nosaltres hem d'arronçar l'espàtlla; és que hi ha algú que també pugui explicar-nos satisfactoriament el perquè de sobte han estat suprimides les cantades fúnebres als carrers?

* * *

L'Ajuntament en corporació presidia la processó, ara el que no sap ningú és si la seva assistència era en caràcter oficial o personal. Ja ens ho aclariran si els sembla.

La nostra "Ciutat Jardí"

El senyor D. Manuel Malagrida qui, amb tant d'entusiasme i altruisme, havia anat urbanitzant una extensa zona d'eixampla de la nostra ciutat, decideix no solament cessar en la seva generosa i patriòtica tasca d'urbanització, sinó que posa a pública subhasta els terrenys que encara hi ha per edificar a l'esmentada zona d'eixampla de la nostra ciutat.

Aquesta decisió havia d'alarmar forçosament tota la ciutat, puix que el simple temor a la possibilitat de veure's algun dia privada de gaudir lliurement de la seva ciutat jardí, n'hi havia prou per exercitar-la i posar en joc totes les seves forces vives.

El dimarts passat, per tal d'encarrilar públicament aquest assumpte i prendre els acords corresponents, es celebrà al local de la Unió Gremial d'aquesta ciutat, una reunió de tots els presidents de Societats locals. Oberta l'assemblea, el senyor president de la U. G., explicà els motius que havia tingut per a convocar aquesta reunió; exposà els propòsits del Sr. Malagrida, dels perills que podria reportar a Olot, si es duïen endavant i del telegrama que en nom de la U. G. li havien adreçat per tal de fer-lo retrocedir, rectificar o ajornar la subhasta que hi havia anunciada. Pregà tot seguit als reunits exposessin el què els semblés més convenient per a trobar una solució satisfactòria a aquest assumpte.

Parlà el senyor Candi Agustí, el qual exposà com l'impost sobre solars, que indubtablement era la causa de l'enuig del senyor Malagrida, no era pas obra d'aquest Ajuntament; que l'Ajuntament de coalició d'Esquerres l'havia acordat, però que aquell Ajuntament havia tingut l'encert de saber tractar bé el senyor Malagrida, el qual llavors estava molt content d'aquella corporació. Digué que li semblava que l'Ajuntament havia de modificar aquest impost d'acord amb els desitjos del senyor Malagrida i que es nomenés una Comissió per tal de fer les corresponents gestions.

El nostre volgut amic, president d'Esquerra local, a qui l'havien invitat a aquesta assemblea, al·ludit pel senyor Agustí, demanà per a parlar, i féu constar que si bé parlava en nom propi, puix que la Societat que ell representava estava clausurada, i per tant no era fàcil reunir la seva Junta, trobava molt justa i encertada l'observació feta pel senyor Agustí qui havia posat el dit a la llaga quan culpava l'actual Ajuntament de no haver sabut trobar el tracte prou afectuós i respectuós que es mereix un ciutadà que es desvetlla pel millorament urbà de la ciutat, en la forma generosa com reiteradament ha fet el senyor Manuel Malagrida.

Si aquest impost fou acordat per un Ajuntament d'esquerres al qual el senyor Malagrida estava agraït i personalment li palesava la seva satisfacció i és mostrava propici a realitzar amb la seva col·laboració tot el que convingués per Olot, com ara adopta una actitud tan oposada? Aquesta posició de gran contrarietat, gairebé de desesperació que pren el senyor Malagrida, no obehirà exclusivament al fet d'obligar-lo a pagar unes pessetes... és de creure que hi haurà quelcom més, possiblement la hostilitat i, en certa manera, menyspreu que des de bon principi les dretes olotines mostraren envers el senyor Malagrida...

Per això les esquerres olotines, tot i estar ben allunyades ideològicament del senyor Malagrida, però sabent posar els interessos de la ciutat ben per damunt dels seus ideals de partit, s'havien conquerit l'estima i confiança de D. Manuel Malagrida i segurament si elles haguessin hagut d'executar aquest impost ho haurien resolt de tal manera que no haurien trobat aquest obstacle que avui amenaça una de les parts més belles de la nostra ciutat. Per tant el que cal és que l'Ajuntament recobri l'afecte i confiança del senyor Malagrida; puix que de no ésser possible això, és de creure que serà difícil fer canviar d'actitud a l'esmentat senyor Malagrida.

El senyor Descals, parlà en nom de l'Orfeó Olotí, però sentint-se al·ludit com a membre de l'Ajuntament explicà com l'Ajuntament actual no tenia cap culpa del que succeïa, explicà totes les gestions fetes per tal de no molestar el senyor Malagrida, però —digué— hi ha qui s'aprofita d'això per tal de fer-hi política en contra de l'Ajuntament.

No havent-hi cap més senyor que volgués parlar s'acordà nomenar una Comissió formada, a proposta del Sr. Agustí, del Casino, Centre Obrer i Unió Gremial, per tal de realitzar les gestions necessàries i s'aixecà la reunió.

* * *

Comentari: Solament volem afegir que ens agradaria que el senyor Descals parlés clarament de la bandera política a que ell féu al·lèsio i sentés ben clar els qui a l'entorn d'aquesta bandera i fent servir el senyor Malagrida d'espantall, volen fer no solament una campanya personal, sinó una altra d'econòmica en contra d'aquest impost i voldrien que fos el senyor Malagrida, el qual ha esmerçat quantioses sumes en la urbanització de la ciutat, qui els estalviés a ells unes miserables pessetes..., campanya aquesta que palesa un patriotisme local exemplar. Visca la dita de Gil Robles: «Treure diners d'on n'hi ha».